

20 at genoptage den i Kommissionsforslaget indeholdte Bestemmelse om, at der fordres bedste Karakter til juridisk Eksamen for at ansættes som Dommer, idet Udvalget i det hele slutter sig til Kommissionens Begrundelse heraf. (Mot. Sp. 53, Rigsdagstidenden 1901—02 Tillæg A. Sp. 2669).

Under Nr. 21 er der af Udvalget stillet et Ændringsforslag til § 29. Naar det foreslaas, at 2det og 3die Stykke skulle udgaa, og Lovbestemmelsen saaledes bringes tilbage til Kommissionsforslaget paa dette Punkt, er det begrundet i, at der formentlig ikke er nogen sær Grund til at forbeholde de i § 29, 2det og 3die Stykke, omhandlede Personer en fortrinlig Adgang til Landsdommer- og Underrettsdommerstillinger i den første Aarrække efter Reformens Indførelse, thi de nævnte Personer ville da ikke medbringe andet end en Indøvelse i det gamle System, som ikke vil gøre dem særlig skikkede fremfor andre til at virke under det ny System. Først naar man staar over for en i det ny System indøvet og af dette i intellektuel og moralsk Henseende opdraget Dommer- og Sagførerstand, vil det vise sig, om der maaske kunde være Grund til at opstille Regler som de her omhandlede, men indtil da synes det rettest, at Regeringen kan vælge Dommerne under det ny System, hvor den tror at kunne finde dem. Med Hensyn til Højesteretsdommerne foreslaar Udvalget at vende tilbage til Kommissionsforslaget for dog at give Højesteret nogen Indflydelse paa Valget; et Mindretal i Kommissionen var vel uenigt heri, men det var kun, fordi man fandt, at Højesteret ikke efter Forslaget fik Indflydelse nok.

Til § 31 er der af et *Mindretal* (Octavius Hansen og Johnsen) under Nr. 24 stillet et Underændringsforslag, hvorefter Lovforslagets Bestemmelse om, at ingen fast Medhjælper for en Dommer maa, saa længe han er i denne Stilling, drive Forretning med Retshjælp, Inkassation, Prioritetsordning, Dokumentaffattelse eller lignende, skal være gældende, ogsaa naar Foged-, Auktions- og Skifteforretninger samt Tinglæsning henlægges under

Dommeren. Mindretallet formener, at den nuværende Tilstand, under hvilken Dommerens Medhjælper og Stedfortræder henvises til at leve væsentligst af den Indtægt, han kan skaffe sig ved at udføre juridiske Forretninger for private, paa forskellige Maader medfører Ulemper, der alt for let lede til Misligheder, og derfor ikke bør opretholdes. Den Merudgift for Statskassen, en Forandring i saa Henseende vil kræve, vil formentlig ikke blive af en Størrelse, der kan fremkalde Betænkeligheder. Lønningerne for Dommerfuldmægtige maa vel blive noget højere end nu, men da Fuldmægtigenes Antal vil kunne indskrænkes, naar de anvende hele deres Arbejdstid til Embedets Forretninger, vil Merudgiften neppe blive betydelig og i alt Fald ikke saa stor, at det af Hensyn dertil kan forsvares under en ny Retspleje at tillade Fortsættelsen af det nu eksisterende Forhold, hvorefter offentlig Embedsvirkosomhed og Udøvelse af privat Erhverv paa Omraader, der ofte staa i nær Berøring med hinanden, kunne forenes i samme Person.

Til § 35 er under Nr. 25 af Udvalget stillet Ændringsforslag om at forandre „Embedsfradømmelse“ til „Afsættelse“, da Dom til Embedsforbrydelse kun gives i de Tilfælde, hvor Straffeloven foreskriver Embedsfortabelse som Straf, og altsaa langt fra omfatter alle de Tilfælde, hvor en Dommer bør fjernes. Hvorledes der skal forholdes for at erhverve den hertil fornødne Døm, hvis han ikke godvilligt vil finde sig i at træde tilbage, foreskrives i den følgende Del af Paragraffen.

Udvalgets Flertal foreslaar under Nr. 31, at Kap. 3 udgaa, da man holder for, at der i et stort Antal af Landets Sogneraadskredse vil mangle Mænd, som ere egnede til at afgøre de heromhandlede Sager, der ingenlunde, fordi de kun dreje sig om mindre Pengebeløb, behøve at være simple eller lette; heller ikke kan Flertallet billige den Ulighed i Retsplejen, som skabes derved, at Kommunedommere kun findes paa Landet, og at deres Kompetence endda er indskrænket til de Tilfælde, hvor begge Par-